

Φρειδερίκος και Ιωάννης

ΕΠΟΠΤΕΙΑ

Γράμματα

<https://epopteia.gr/4217/friderikos-ke-ioannis/>

*Φύγε, ἀδελφιδέ μου, καί ὁμοιώθητι τῇ δορκάδι
ἢ τῷ νεβρῷ τῶν ἐλάφων ἐπί ὄρη τῶν ἀρωμάτων.
(ἀπό τό Ἴσμα Ἰσμάτων)*

Γιά τούς περισσότερους ἀνθρώπους, νά μήν πῶ γιά ὅλους, φτάνει μιά μέρα πού φαίνεται πώς ὅλα ἔχουν χαθεῖ. Λέω «φαίνεται» ξέροντας πώς ἡ λέξη εἶναι μιά μεταγενέστερη προσθήκη, γιατί ὅταν ὅλα «φαίνεται» πώς ἔχουν χαθεῖ, στήν πραγματικότητα ἔχουν χαθεῖ. Κι ἔκπληκτος ἀνακαλύπτει κανεῖς πώς δέν ἔχουν πιά σημασία οἱ αἰτίες καί οἱ φανερές ἢ μυστικές τους διεργασίες, πού μᾶς ὀδηγοῦν στήν ἀπώλεια, ὅσο τό τρομακτικό ἀποτέλεσμα. Ὅλα ἔχουν χαθεῖ. Τελειώνεις, πεθαίνεις ἀλλά διατηρεῖς ἕνα προνόμιο τῶν ζωντανῶν, γιατί ἀκόμη δέν ἔχει διαπιστωθεῖ ὅτι οἱ νεκροί διαθέτουν μνήμη.

Καί στήν περίπτωσή μου, μιά κι ἀνήκω στήν συνομοταξία τῶν περισσότερων, ἔφτασε κάποτε ἡ ἐποχή πού ὅλα χάθηκαν. Σημεῖο

ἀναφορᾶς σέ τίποτα καί σέ κανέναν. Ὁ θεός εἶχε ἀπό χρόνια χαθεῖ γιά μένα, ἔσβησε μέ τό τέλος τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου, κι εἶχα μιά ἀρκετά μεγάλη θητεία στήν ἀθεία μέχρι τήν ἐποχή τῆς μεγάλης ἀπώλειας.

Ἦμουν εἴκοσι ὀκτώ χρονῶ πιά. Λέω «πιά» γιατί ἡ κούρασή μου ἦταν ἀφάνταστη σά νά ἦμουν χιλιάδων ἐτῶν,

Ἐκδοση: τῆς Εστίας

Εικόνα: στο Σιλς Μαρία του Νίτσε